



*Miha Pintarič*

## Soneti

### Pogled

Moj pogled, otopél, je predse zazrt,  
levo in desno me nič ne zanima,  
že leta mi nihče več ne pokima,  
edino s seboj sem lahko še sprt

in dokler me od sebe ne loči smrt,  
bom krevsal, dolgočasen kakor zima,  
naprej po ulici, kot da vse štima,  
z bolečim križem, revmatičen, zaprt.

Od sveta ničesar ne pričakujem,  
zato moje oči uprte so v tla,  
sicer pa ničesar ne potrebujem,

ko sivo barvo tako razkazujem,  
da ta neodvisnost kriči do neba:  
“Je mar kje kdo, da mi roko poda?”

## **Kairos**

Čakam te, čakam, tebe od nikoder.  
Trenutek za ves čas, za vse življenje,  
edini za veselje in trpljenje,  
za čas, ko bi bil nor in bi bil moder.

Na petah krila in na čelu koder,  
v roki tehtnica, britev, pa hitenje,  
čakal sem za vratom tvoje sopenje,  
a nisi in nisi stopil na oder.

Mogoče pa si le švistnil mimo  
kot poletje, ki ga nisem opazil,  
ker mi je po prstih šlo skozi zavest,

bele soline spomina, kjer spimo  
in ne vemo, kje si medtem se plazil,  
čez kakšna brezpotja in noči brez zvezd.

## Sneg

Po poljih, gozdovih, dobravah sneži,  
po mestnem asfaltu in po strehah hiš,  
a ti gledaš, padaš, nemo strmiš,  
od beline se ti pred očmi mrači.

Zmrznjen čas ti na koncu nosu zaspi  
in, kot da bi ga nosil ledeni piš,  
ki v luknjo prežene še poslednjo miš,  
zarine vsak hip ti v premrle kosti.

Sneži po licih, laseh in po rokáh,  
ko trenutek se te mrzlo dotakne  
in se razleze pod kožo, te je strah,

da se ti življenje še ne izmakne,  
vsaj ne še takoj, ne tukaj, ne na mah,  
bo še pomlad, ko v večnost se umakne?

## Ognjena kupčija

V uho zdaj ta, zdaj ona melodija  
mi je šla, tam ostala ni nobena.  
Edina, kakor vame položena,  
je ritem srca, ki mi čas odbija.

Ta pa gre kot Phaeton ali Elija,  
ki mu je pot po nalogu odobrena,  
onemu prvemu pa zarečena;  
kako veš, kdaj bo čas kravja kupčija?

Ko na pomlad rastejo votle oči  
iz nemih ust, ki kličejo pravico,  
cvet usmiljenja na svojo gredico,

ko je sonce daleč in duhovi zli  
žrejo moč iz njega kot vampirji kri  
in ga ovijajo v temno tančico.

## **Prtljaga**

Tečemo skozi čas, brisano polje,  
padamo, da nas je vedno manj  
(mar ne bo nihče prišel na drugo stran?);  
cepajo slabe in židane volje,

s prtljago, pač v veri, da jim bo bolje,  
ali brez, ker so jo bili vrgli stran,  
kovčke spomina in nahrbtnike sanj,  
takšne nas nekdo nesmiselno kolje.

Iz prtljage se stresajo besede,  
izgubljeni, pozabljeni jeziki,  
za vsakim pa, ki se, zadet, sesede,

ugasnejo že tisočletni kriki:  
"Ti vzemi, nesi, koder smrt ne veje!"  
In tečemo vedno hitreje ... Puf!

## Mon Dieu

*Mon Dieu*, s teboj bi se kregal, če bi znal,  
kot nekdanj, ko sem vedel, v čem je problem,  
ja, tista samoumevnost pustnih šem,  
z obrazom zraslih mask in pogled norčav,

življenje čisto, če ga nisi igral,  
kar je težko, ker si na voljo očem  
(razen če si neviden, slep, gluhi in nem),  
zato sem se kregal s teboj in nergal.

Zdaj sem tiho, zadovoljen, srednjih let,  
zate, upam, pa čim bolj neopazen,  
da ne bom žrtev tvojih nebeških čet

in da ne padem, od ljubezni zadet.  
Kregal bi se, pa sem tiho, prijazen,  
me boš maral, čeprav sem tako prazen?

## Siva ulica

Pod sivim nebom stoje sive hiše,  
v teh hišah prebivajo sivi ljudje,  
pred njimi pa, kot iz kartona, sede  
sivi psi, tiho, ne bi mogli tiše.

“Ulica sivih dreves”, tako piše  
na tabli hiše na vogalu, mimogrede  
jo zaradi sivine pešci zgreše,  
saj se ulica v njej skoraj izbriše.

Sivi ljudje s sivim ognjem kurijo  
in odhajajo v sive postelje spat,  
nikdar si sivih duhov ne burijo,

če ima ali nima kdo koga rad.  
Otrók pa, ki so še mavrično živi,  
ne vidijo, ko postajajo sivi.

## Nedelja

Nedelja. Vonj po kadilu izginja,  
sicer pa ga nihče več ne doume  
in jezika zvonov več ne razume,  
kajti vse teče in vse se spreminja.

Zvonovi gluše, kadilo zaplinja,  
tako verjetno razmišljajo trume,  
ki poznajo vonj izpuha in gume,  
vse ostalo pa, kot da jih zaklinja.

Jezika simbolov, lepote ni več,  
Adamov spomin za imena je preč,  
imena, ki so, kar so, in kar niso,

zaletava se v zid, ker ne vidi čez,  
a zidu ni, razen v njegovi glavi,  
in na drugi strani bi bil pri pravi.



**Jutro**

sonce vzhaja velika rit si slači  
pretesne hlače noč jih je pustila  
luni naj nosi dokler izgubila  
ne bo treh svojih faz na vsaki krači  
ali naj sama s temó se nagači  
*mendax luna* bo sonce naučila  
(ko kot Fortuna bo kolo vozila)  
kako se vendar slači in oblači  
postoj! vse za trenutek je zastalo  
in opazovalo popoln lunin mrk  
zraven pa soncu v brk se je režalo  
onkraj obzorja da bo deževalo  
frk, so te prikazni jutranjih meglic  
v sonce izginile kot jata plašnih ptic